

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννιά πέντε.
τό Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Άθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν αι μ ό ν ο .
Για τ ά ξ ένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελιπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρώμηος» άνελιπη
προς δύο εικασάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού Σεπτεμβρίου τρίτη κι' εικοστή
κι' Άττικαρχών παρτά έξαουστή.

Εικόσι και πεντακόσι
κι' όλο όδρομο πέρν' ή γλώσσα.

Εύαγγέλια μεγάλη και περιεργα τ ά μάλα.

Έκ τών κατά Κορδόνιον σεπτών Ευαγγελίων
τό σοβαρόν άνάγνωσμα ένωτισθώμεν πάλιν,
και δέυτε πάντες πρόσχωμεν τό τώσον μεγαλειόν
μή συντριβήν, κατάνυξιν, κι' εύλαβειαν μεγάλην.

Α'.

Έκεινω τώ καιρώ τώ σωτηρίω,
έν μέσω τώ μηνί τώ Σεπτεμβρίω,
τούς γούρους Βουλευτάς τής Άττικής,
τούς μύστας ίερής πολιτικής,
τούς άλλως Άττικάρχας λεγομένους,
κατέλαθεν όργή, θυμός και χόλος,
διότι τ ά συμφέροντα του Γίνους
κατεποδοσιτούντο άουστώλας.

Ό γιεράρς Πετριός τών γραμμάτων,
Κορίνθιος άνήρ και πείσμων φύσις,
των πρώτων έν τοις πρώτοις Κορδονάτων
παρείδαι τās δικιαιās άπεικίτησις,
και τήν ίσχυίν έκεινων παρεγγώρισας
κι' άλλας διδασκαλίσσας έιδώρισας.

Ούκοϋν οι Βουλευται τών Άθηνών
τελούντες πανυπίρατον καθήκον
μετά σπουδής μεγάλης και φωνών
προσήλθον τώ Λιθίδη τών Ναυτικών.

Κι' εϋρον αυτών εις στίβας ίσχυμείων
σημαντικών έγγραφών και παπύρων,
ικεί δ' έρητικώτατα κλεισμένων
θυρών, παραθυρών και παραθυρών,
άνεφεραν πολλάς διδασκαλίσσας
άπροσοκίτηως κι' άδικα παυθεισας.

Κι' από καπών τήν αίθουσαν επλήρουν
και πάμπολλα δεινά καταμαρτύρουν
κατά τών μανιφέςτων του Πετριόδη,
κι' έτόξουν βαρείας άπειλάς,
ήγουν πώς θα του βγάλουν τό καρδί,
κι' άλλας έμοιως φύσεως πολλάς.

Κι' ό Φασουλής ό Ξύλινος και τάλας
μή σάλι κατακόκκινον δασκάλας
ιστίεατο σιγόν έκτός τής θυρας
ώς τλήμων πατριότης θεσιθίρας.

Κ1' ἐτίναυε ταῦτά του πότε πότε
ν' ἀκούσῃ τὰ μυστήρια τοῦ κράτους,
καὶ τί φρονεῖσι οἱ κράτιστοι δεσπότες
εἰς τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους.

Κ1' ἀνέκραζεν ὡς πάσων ἐκ λιμοῦ :
αμνήσθητε, Κορδονάραχα, κ1' ἔμου
ἐν τῇ παμμακαρίσῳ βασιλείᾳ σου
ὅπως ἰμενὸ τὸ κράτος τῆς κοιλίας σου».

Β'.

Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ τῷ σωτηρίου,
ἐν μίῳ τῷ μηνὶ τῷ Σεπτεμβρίου,
ἀκούσας κ1' ὁ Λεβίδης τῶν Ναυτικῶν
περὶ τούτων πύσεων ἀδίκων,
κ1' αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἐξεμάνῃ
κ1' ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

Κ1' ἐπρόσταξε τὸν στόλον ν' ἀνθρακίσῃ
κ1' αὐτοστιγμῆ κατὰ ξηρὰν νὰ πλεύσῃ,
κ1' εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού νὰ σταματήσῃ
κ1' ἀνηλιῶς ἐκεῖ νὰ βρωβαρίσῃ
τὸν ἀσεβῆ Πετριδὴν τὸν χερσαίον,
τὸν ἀψηφόντα σπειράς Φαρισαίων.

Οὐκοῦν ἀπὸ τὴν Μείραν ἀυστόλωσ
ἀπήνησαν ἀπάντησον ρητὴν
ὅτι δὲν ἔχει κάρβουνα ὁ στόλος,
ἀλλ' οὕτε καὶ πυρίτιδ' ἀρεκτὴν.

Τότε παραθυμώσας καὶ φραζέας
μηνίων ἐξηγήρηθ' καὶ τραχύς,
κ1' εἰσῆλθε μὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἀμάξας
κ1' ἤλαυνον καὶ παρήλαυνον ταχέως
μὲ λόγους πικροτέρους τῆς ἀψίνθου
κατὰ τοῦ Κορδονάτου τῆς Κορίνθου.

Ἦτο δὲ πέμπτη ὥρα τῆς ἐσπέρας
καὶ κόσμος ἐκ τῆς κάτω κ1' ἔνω σφίρας
ἔλασσε 'στού Σταδίου τὴν ὁδὸν,
καὶ τὰς ἀμάξας ἕκαστος ἰδῶν
νὰ τρέχουν ἐν ὁρμῇ κ1' ἀπορυτῆρος,
χωρὶς φωνῆ ν' ἀκούεται κλητήρος,
ἔβαιμαζε κ1' ἐξίστατο κ1' ἠρώτα
ποῦ τρέχουν μὲ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα.

Γ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ τῆς συνδείας
προσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος τῆς κλασικῆς Παιδείας
ὁ κύριος Νικόλαος Λεβίδης τῶν Ναυτικῶν,
ἦν δὲ κ1' Ἀλιξανέρος Σκουζῆς ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Κ1' ἐκεῖ προσκαλεσμένοι προστακτικῶς κ1' ὀργίως
τὸν πρῶτον Κεντηρίων, τούτῃσι τὸν κλητῆρα,
ἠρώτησαν ἂν εἶν' ἰνὸς ὁ τῆς Παιδείας στύλος
κ1' αὐτὸς τούτος εἶπε «μάλιστα» κ1' ἤνοιξ' εὐθὺς ἡ θύρα.

Ἐσῆλθον οὖν μνημόνας καὶ τὸν Πετριδὴν εὖρον
κ1' οὐ προσεκύνησαν αὐτὰ τὰ γράμματ' ἀψηφόντες,
ἀκαίτως ἐμειδίασαν ὡς μὴ ποσῶς εἰζεύρον
ὅτι τὸν ἐπερίμεναν πολλὰς δουλείαις μὲ φρονταίς.

Καὶ τότε μ' ἀποτοίγαρα ἰμίανον τὸν θάλαμον
κ1' ἐπίθηκαν 'στὴν ὀξείαν τοῦ Κορίνθου κάλαμον,
ἵνα μ' ἐκείνον παύσῃ
ὅπως εἰδώρισε προτοῦ πικρῶς νὰ κλαύσῃ.

Λέγουν αὐτῷ : «διάγραφον σωρὸν διορισμῶν...»
λέγει αὐτοῖς : «ὃ γίγραφα μενού γεγραμμένον...»
λέγει Σκουζῆς : «τούς φίλους σου ποσῶς δὲν ἔκτιμας
καὶ δι' αὐτοὺς δὲν ἔμεινε ὀλίγος λουκουμάς ...»
λέγει Κορίνθιος «Ραββί, ἔρ' ὧ ἰναῦθα πάρε ;...»
λέγει Λεβίδης «μερικὸ καθίνας μας θὰ πάρῃ.»

Λέγει Κορίνθιος «Ἢλί λαμὰ σβαχθανί...»
λέγει Λεβίδης «φαίνεται Ἢλίως πῶς φωνεῖ,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται Ἢλίως νὰ τὸν σώσῃ,
ἂν κ1' εἰς ἡμᾶς ἀνάλογον μεριδίων δὲν δώσῃ.»

Ἐἶπεν αὐτὰ καὶ κόκκινος ἀπὸ ψυχῆς βρασμῶν
ἐκ νιού τὸν ἠπέλιος μὲ τὸν βορβαριόμῶν,
ὁ δὲ Σκουζῆς ἐφώνησε πῶς νόταν θὰ τοῦ σταίη
κ1' ἕκαστος τὸν Κορίνθιον ἀγρίως τὸν ἠπέιλει.

Πλὴν μ' ἄσας τῶν τὰς ἀπειλᾶς καὶ μ' ἄσας κ1' ἂν τοῦ λένε
οὐκ ἠβουλήθη παντελῶς ἐκείνος συνίνασι,
κ1' ἰδόντες πῶς οἱ λόγοι τῶν πηγαίνουσι κουτουρῶ
εὐθέως ἐπορεύθησαν 'στὸν μπάμπια Δελγηγιάννη,
ὅστις ἦν ἄρχων σεβαστῶ ἐκείνου τοῦ καιροῦ
καὶ ρουσφετιῶν ἐγνώριζε συμδιθαμοὺς νὰ κἀνῃ,
κ1' ἔκραζεν πρὸς Θεόδωρον πολλοὶ τῶν Βουλευτῶν :
«ἄρον τὸν ἀσεβίστατον κ1' σταύρωσον αὐτόν.»

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς ἐν συντριβῇ καρδίας :
«τὸν Βασιλεῖα θέλει σταυρώσαι τῆς Παιδείας ;»
λέγει πρὸς τὸν Θεόδωρον ἡ χαίρα λυσσαλέα :
«ἄλλον ἡμῖς οὐκ ἔχομεν σκηπτοῦχον Βασιλεῖα,
παρὰ τὸν Κορδονάραχα τὸν φαρισοφόρον,
ὅστις ἐνέπλησεν ἡμᾶς τιμιωτάτων δώρων.»

»Οὗτος παρέχει τοῖς πιστοῖς σοφία θησαυρῶν,
Πετριδῆς ὁ δ' ἐκαλαμαρᾶς ἀράτω τὸν σταυρὸν
συμφώνως πρὸς τὸν νόμον μας τὸν περὶ ρουσφετιῶν,
καὶ γὰρ ἑσταύρωσεν ἡμᾶς στερήσας τῶν πρωτιῶν.»

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς : «εἰδὲν ἤλιχα ποτὶ μου
πῶς διεστώτας ὄψομαι ἀγαπημένους φίλους,
κ1' ἐν τούτῳ πάντες γινώσκοντι πῶς εἶθε μαθηταὶ μου
ἂν τὰ ρουσφετῆ νίμμεθε φιλίως πρὸς ἀλλήλους.»

»Ἐγὼ δὲ νῦν πρὸς χάριν σας ποσῶς δὲν θὰ τυρβᾶσω
εἰς δανειστῶν συμδιθαμοὺς κ1' εἰς ἄλλα μαραφέττα,
προτοῦ μὲ τὸν Κορίνθιον τὸ κόμμα συμδιθάσω
ἵνα δοθῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τανάλογα ρουσφετῆ.»

Ἀνθοδέσμη θρηνοῦσῶν
δημοδιδασκαλισσῶν.

ον και πάλιν πρὸς αὐτὸν «Πετρίδης σταυρωθῆτω
κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθίτω».
ε δ' ὁ Κορδονάραγας και πρῶτος τῶν σταυμύλων
πὺς ἐπιτείνεται ὁ θόρυθος τῶν φίλων,
του δὲ τὸν κύριον Πετρίδην ν' ἀρνήθη
εἰς τούτους τὸν παρέδωκεν ἵνα τραγγελωθῆ.

Δ'.

μῖνον τότε τῷ καιρῷ τῷ σφριγηλῷ κι' ἀλίμῳ,
τὸ μέγαλον ἤκμαζε τῶν ρουσετιῶν ἐμπόριον,
λαί δ' ἐκ πείνης ἀρῖναν τὰ κώλα ἐν ἔρημῳ,
ἤγαγον τὸν μάρτυρα Πετρίδην 'στὸ Πριζιτόριον.

πολλοὺν δ' οἱ πρεσβύτεροι ἐκεῖ κατὰ σειράν
ἄλλοι Κορδοναρούμπαροι περιχρεῖς παρῆσαν,
ἐτίδυσαν τὸν μάρτυρα χλαμύδα σοβαρὰν
παύσεις και διορισμοὺς προχείρους συρραφθεῖσαν.

ἐπὶ Πετρίδην ἔριπτον βαρῶν ἐγγράφων ὄγκον,
Λεθίδης ἔφερε κι' ἐν ἀγκυρα ναυτῶν,
τις παυθεὶς διδασκαλὸς ἐμπλήθεα ὄξω σπύγγον
περιθεῖς εἰς χαλκῶν ἐπότιζεν αὐτόν.

ἐνισυνοῦντο περίε του, πατεῖς με και πατῶ σε,
μὲ πομπὴν ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρωσάει,
ἐκίθει πορευόμενοι μὲ ἄλλους νησιευτάς,
ἔχον διδασκαλίσσαν παυθεῖσαν κατ' αὐτάς,
ἀμείως τὴν ἠγγάρευσαν ἵν' ἀρῆ τὸν σταυρὸν
εἰσὶν τὸν ἰσῆκωσε 'στὸν ὄμιον τὸν ἀβρῶν.

Οὐκοῦν εἰς τόπον ἔφθασαν Κρανίου τοῦ κενοῦ,
εἰς τούτον γὰρ ἴφροντο ἀνθρώπινα κρανία,
μὰ και τὸ μεγαλῆτερον δὲν εἶχε ὄραμι νοῦ
και κεραλή μὲ μυελὸν ἴφαινετο σπανία.

Ἐκεῖ δ' ἰσταύρωσαν αὐτὸν τινεὶ τῶν ἡμετιμῶν
χωρὶς λησθῆν ἐκ δεξιῶν, ἀλλ' οὐτ' ἐξ εὐωνύμων,
διμερίσαντο δ' αὐτοῖς και τὸν ἱματισμὸν του
κι' ἔβαλον κλῆρον εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν διορισμῶν του.

Κι' ἤνοιγον στόμα τρίπηγου ὡσαὶ πεινῶντων γλάρων
και τὸν γενναῖον μάρτυρα κανεῖς δὲν ἔλυπεῖτο,
και Ράξ-Ἀλοῦλαν ἔλεγον τὸν τῆς Παιδείας φάρον,
και γὰρ πολὺ μαυριδερός ὁ σταυρωμένος ἦτο.

Κι' ἄλλα πολλὰ χλευαστικὰ ὠνεῖδίζον αὐτῷ
και τὴν κοχλάζουσαν ὀργὴν στιγμὴν δὲν καταστῆλλον,
ἐκαῖνος ὁμως ἀπαθὴς δὲν ἴδινε λεπτὸ
κι' ἀφες αὐτοῖς, ἐψέλλιζε, μερίδιον νὰ θίλου.

Και διδασκάλων σταυρωτῶν βουλμῖωσ' ἀγέλη
τοῦ Κορινθίου μάρτυρος κατέαξε τὰ σκίλη,
ἐκ μέρους δὲ τῶν Ὑπουργῶν κι' ἐκάστου Βουλευτοῦ
ἔγενετο κρεοῦργησις και τῶν ἰσθῶν του θραυθεῖς,
κι' ἕνας μὲ λόγγην τὰς πλευράς ἐκέντησαν αὐτοῦ
κι' ἐξ ἀμφοτέρων ἔρρευσαν διορισμοὶ και παύσεις.

Οὐκοῦν και διδασκαλίσσαι, διορισθεῖσ' ἰσῆγάτως,
ὡς ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ κι' ἡ Μάρθα κι' ἡ Σαλώμη,
ἴδουσαι πὺς ὀγγήγορα θὰ πᾶνε κατὰ κράτος
και πὺς τὰ καρβεκτύπηα των δὲν ἔπαυσαν ἀκόμη,

κατίεσαν λιπόθυμοι πλησίον του Πατριῶν
 κι' ἔσπασαν ὄλοι φέροντες ροδόσταμο και ζῦδι.

Ε.

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ τῶν πλούτων τῶν ἀπείρων,
 καθ' ὃν τῆς Ἰωερικώστανας ἡμερίζαν τὰ ράκη
 και πόλεμοι ἐξήναπτε διεινὸς περὶ λαφύρων,
 ἡκούσθη λεγούσα φωνὴ τοῦ μάγου Θεοδώραχῃ :
 εἴ Ἐκ τοῦ σταυροῦ σου ἄρτιος, Κορίνθι, κατὰβα
 και ὀτὴ δουλειᾶ σου τράβα.

Ἐπί τὰς ἀγκάλας ριφθῆτι τῶν φιλικῶν ἡμίλων,
 μάθε πῶς ὄλο συμβιβασμοὶ μὲ συνταρτάτου σήμερα,
 ἐκείνος ὁ τῶν δανειστῶν κι' ἐκείνος ὁ τῶν φίλων,
 ὁ δεύτερος πραγματικὸς, ὁ πρῶτος ὅμως χιμικρα.

Ἐφες τὰ καλλῆ τῆς Ἀρχῆς κι' οἱ φίλοι νὰ γνωρίσουν,
 ἄρες ὀλίγην ἡδονὴν κι' οἱ φίλοι ν' ἀπολαύσουν,
 κι' ὅπως ἐπικυσε ἰσὺ αὐτοῖ νὰ διορίσουν
 κι' ὅπως αὐὸ διορίσε ἐκείνοι νὰ τὰς παύσουν.»

Λέγει Πετριῶν ἀείχουμαι και ταῦτην τὴν θυσίαν,
 σὺ, Θεοδώραχῃ, μ' ἐπαμῆς ἐπὶ τὴν ἔξουσιαν,
 ὁ δὲ Κορόναρουμπικρος ἔστι κι' ἐμοῦ τὸ μίλημα,
 διὸ γενέσθω ἕκαστον τοῦ πέμπαντός με θέλημα.»

Ἐβαν αὐτὰ και κατὰβάς ἐκ τοῦ σταυροῦ ὁ τάλας
 εἰς τοῦ γελῶντος Καίσαρος ἐρίσθη τὰς ἀγκάλας,
 κι' ἡπάσκατ' ὁ Θεόδωρος τὸν ἄνδρα τῆς ἀξίας
 κι' ἔκαραγασε τ ε τ ε λ ε σ τ και μετὰ φωνῆς ἔβλεψε.

Τότε δ' ἀντήγησαν χαρὰς και σωτηρίας ξοματῃ
 και πληθῶς ἡμυκάτο,
 κι' εἰς ὄσο διεσχίσθησαν νῶν καταπετάσματα
 ἄνωθεν ἔως κάτω.

Τὸ τῆς Παιδείας τέμενος ἐκλόνησε σεισμός,
 μὲ τούτον δ' ἔφρικίσε παντὸς ἀπίστου μέλος,
 και σῆμη διεσκέπασε πῶς ὁ συμβιβασμός
 συνάρεσι τοῦ Κρονίωος ἔπηρε πλῆν τιλος.

Τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ και τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 ἔκρυσε ὀτὴν ἀσπίδα τῆς τὸ πάγχρυσόν τῆς ὄρου,
 ἐφ' ὧν δὲ τὰς κεφαλὰς κατῆλθεν ἀγαστέ,
 και πῆσα διδασκάλισσα, πικυθεῖσα νιωστί,
 πριν τὴν θερίσουν πόνει
 κρεμάσθησε σὲ μῶν Ἐλῆρᾶ
 και ὀτὸ λαμῷ τῆς γιὰ θηλειᾶ
 ἔπηρεσε Κορόνι.

Οὐκοῦν και διδασκάλισσαι και Μυροφόροι Μούσαι,
 εἰκτρῶς ἀποθνεύσαι
 ὀτῶν τελευταίων πύσεων τὴν φρονικὴν πανώλην,
 ἐξῆλθον τῶν μνημάτων,

και ζῶς ἔνερανίσθησαν εἰς τὴν ἄγιαν πόλιν
 τῶν ἀληθῶν θυμάτων.

Ἀλόην δὲ προσέβραν ὀτὸν Θεοδωρῆν τὸν μάστορα,
 σμίβραν και κινερόλιμονα,
 κι' ἔλεγον αὐσὸν κατῆγυσε τὸν μακρὸν κι' ἀλάστορα
 τῆς ἀγρονοίας; ὀμιμονα,
 κι' ἐκ συμπερῶν ἔλυτρωσε τὸ κράτος ἀνηκίστων
 κι' ὡς πριν ἀρτιμελλῆς;
 πρὸς τὴν Θεᾶν ἐπίστρεψε τῶν φῶτων τῶν ἀσβίστων
 ἐκείνος ὃν φιλεῖς.»

Ἐφ' ὃς καῦσον κυνικός τὴν πόλιν ἔλυμνιτο
 ὁ Φασουλῆς ἀνθρακίαν ἀνάψας ἔθερμνιτο,
 και προσέβλῶν ὁ Περικλῆς ὁ βλάξ και μυγοχάπτης
 τὸν Φασουλῆν ἠρώτα :
 ἔπρος τί μὲ τόσον ἦλιον ἀνθρακίαν ἀνάπτεις,
 τζουτῆ συμπατριῶτα ;»

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε μ' εὐφράδειαν και χάριν :
 ἔτόσον ὑπερεγάρην
 μαθῶν πῶς ὁ Κορίνθιος μ' ἐκίνους ἐφίλωσε
 κι' ὁ δύσκολος συμβιβασμός πῶς ὄντως ἔτελειωσε,
 πῶ παγερὰ διέτρεξαν τὸν σκελετόν μου ρίγη
 ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
 νομίζω δὲ πῶς κρύσταλλον τὰ κόκκαλά μου θιγεῖ
 και τρέμ' ὁ φοκαρᾶς,
 κι' ἂν φλῶξ ἡλίω πυρπολῆ κι' ὀπὸ πυκνῆν σκιάν
 ἐγὼ ριγῶν θερμνινομαι εἰς τὴν ἀνθρακίαν.»

Τοιαῦτα παρελήθησε τὸ στόμα τοῦ βερέμη
 κι' ἔρριπτε πᾶν μέλος του και φανερὸν και κρύφιο,
 ὅταν ἰδῶν ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆν νὰ τρέμη
 ὡς Κάιν κι' ἀπαγόμενος πρὸς τὴν σφαγὴν ἔριπον,
 ἔσῆκωσε τὸ ρόπαλον τὸ θεραπευτικὸν
 κι' ἐπέχυσε ὀτὴν ράχην του πολὺ θερμνικόν.

Και καυμόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Μαριδάκης ὁ γνωστός, παγκόσμιος πολίτης,
 τῶν ἀνδρείκλιων δεξιὸς και κάλλιστος τεχνίτης,
 πῶ γαλασά κι' ἀκούραστα γυρίζων τόσα μέρη,
 εἰς τῶν Ἀγίων τὸν καιρὸν κι' ἐδῶ θὰ μὰς πὰ φέρη,
 και θὰ καλίστη μ' ἐξάφην και μ' ἐνδοσιασμέν
 ὄλου του ἡμοτίγους του εἰς συναγωνισμὸν.
 Μὰ κι' ὁ ὀικός μας Φασουλῆς μεθ' ὧν τῶν Ἑλλήνων
 ὁ ἀγωνιστῆ μ' ἐκίετον.

Γεώργησ Παρασκευόπουλος, νέος πολλῆς μαθήσεως,
 συντάκτης Ἄ κ ρ ο π ὄ λ ε ω ε ἐκ τῶν γλαφυροτέρων,
 ἐπίστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ περιηγήσεως
 ζωηροτάτας ἐξ αὐτῆς τὰς ἐντυπώσεις φέρων.

